

DIKTER

av

HARRIET LÖWENHJELM

Sjunde upplagan -----Stockholm / P. A. Norstedt & Söners Förlag

Kungl. Boktryckeriet P. A. Norstedt & Söner Stockholm 1946

Förord till den elektroniska utgåvan

Författaren avled 1918. Detta urval är således utgivet postumt.

Boken digitaliserades direkt från original och anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i mars 2014 av Bert H.

Harriet Löfvenhjelm's dikter äro

samlade och utgivna efter hennes död. Det är därför möjligt, att samlingen kommit att omfatta flera dikter än dem hon själv skulle ha velat medtaga efter eget urval. Den år 1941 utgivna femte upplagan utökades med ett femtontal i bokform tidigare ej publicerade dikter, samt en del teckningar. Den nu föreliggande sjätte upplagan är i stort sett identisk med den femte. _____ Det skiner en sol och det blåser en vind på slätten där jag går.

Jag är en gammal lustig pan, som vankat i många år.

Vad är det för grå förfallen gård, som ligger öde och låst?

Vad batar ett hem? Hela jorden är min, där jag vandrar i sol och i blåst.

I skogen bland drösslände röda löv har vinden gått till ro, det gliser sol mellan stammarna, där ekorrhingarna gno.

Hela da'n har det ljudit en flöjtmelodi,

densamma igen och igen, den har drunknat i blåst, men i skogens lä

kan bättre jag höra den.

Det är en lustig dur-melodi, men den spelas i klagande moll av en ensam vandrande höstlig pan eller faun eller annat troll. Denna dida är kliöckerad efter Harriet Löwenkjemö egen textning till den lltograferade originalupplaga av »Konöten att ålökat» och »Konölen att jaga», öom hon år 1913 öjälv utgav i jo exemplar. Detta var den enda upplaga av dikterna, 00m utkom under henneö livötid. Den var avöedd för vänkretöen. Je vous assure

min kärlek är så pure

att jag kan mycket väl ibland

Ka kärleksäventyr. Sen drömde jag förliden natt om Beatrice-Aurore.

Det är en gammal kär est a väl död sen många år.

Hon stod mig när, hon tog min hand, hon manade mig: Kom!

Med ens förstod jag, att hon var den enda jag tyckt om.

Vi gingo i en lindallé på gula, våta blad, och tårar sköljde på min kind och jag var ändå glad.

Vi eineo länse hand i hand Och jag sprang in och letade i alla dunkla vrår och ropade, men ingenstans fanns Beatrice-Aurore.

Jag vaknade vid att jag grät och kände hjärtats sting, och i min drömbok sökte jag, men där stod ingenting. HYMENS BAND

Uti jordens öknar torra och i världenes Gomorra är ej gott att gå allena.

Skönt när hjärtan två sig ena. BARNBÖRDSGEMAKET

E^n moder i sängen, en fader bredvid det höves i barnbördsgemaket, därtill jordegummor, som bida i frid, och ivriga änglar i taket.

Och så kommer barnet i sinom tid med skrik och är hjälplöst och naket. VAGGVISA

Solen går sin höga ban uppå himlarunden, månen seglar som en svan uti midnattsstunden.

Allting gammalt är så nytt för en liten fattig glytt, som kom i jåns till världen.

Jakt på fågel

Tallyho, Tallyho, jag har skjutit en dront, en dront har jag skjutit med luntlåsgevär, då solen rann ned mot en blek horisont och havet låg blankt mellan öar och skär. Då bolmade rök i en luft, som stod ljum, och rymden var som ett ekande rum, där skottet skallade fjärran och när. Jag har skjutit en dront, jag har skjutit en dront. Mina bröder, stå upp av er makliga ro. I kunden väl aldrig er tänkt något sån't, I krasse, förkrumpne och sene att tro. Han var stor, han var brun, och han skrek som ett barn och vingarna klapprade som på en kvarn, då han föll till det rum, där som fiskarna bo.

Jag har skjutit en dront, jag har skjutit en dront. Och nu går jag till byn, där som bröderna bo. Nu vänder jag åter, men tom är min kont och jag ropar ej mer: tallyho, tallyho. Och jag talar väl ej om det undret, som skett. Jag känner er väl, I ha'n förr mig belett, I krasse, förkrumpne och sene att tro. JAKT PÅ HÖGVILT

En enhörning lopp genom skogarna fram.

Gud skänke oss glädje och löje!

Den vilje vi jaga med buller och glam. Tallyho, Tallyho, vilket nöje!

Herr Gabriel tager båd armborst och spjut. Gud skänke oss glädje och löje!

Och driver sitt koppel i skogarna ut.

Tallyho, Tallyho, vilket nöj elHerr Gabriels hundar de löpa med skall.

Gud skänke oss glädje och löje!

En enhörning skola de bringa på fall.

Tallyho, Tallyho, vilket nöje!

Men på en grön kulle en jungfru där satt.

Gud skänke oss glädje och löje!

Hon drömde och glömde båd dag och båd natt. Tallyho, Tallyho, vilket nöje!

Och inne i skogarnas mörkaste snår.

Gud skänke oss glädje och löje!

En vit och förtrollande enhörning går.

Tallyho, Tallyho, vilket nöje!

Herr Gabriel jagar och kopplet det gn3rr.

Gud skänke oss glädje och löje!

Men hans byte rakt fram till den jungfruen flyr. Tallyho, Tallyho, vilket nöje!

I jungfruens knä lägger huvet han ned.

Gud skänke oss glädje och löje!

Herr Gabriel, håll upp, ty nu lyser det fred. Tallyho, Tallyho, vilket nöje! JL öster rullar ett brandrött klot över stelnad trapperuption.

Det är sol över slätter, där mammutfot gjort hålör i kritformatlon.

Tertiärtidens dimmor ha vikit hän i den dunkla prekambriskas natten, men dess barrskogars kåda glittrar än som bärnsten i klargrönt vatten. I land, där makairodus rovgirig smög

bakom lippidodendrons stam

och var droppe av blod ur molluskerna sög,

har gondwanasystemet gått fram.

Kreodonten nu slumrar i ro som fossil

i sakta vittrande trias,

och lammerskogarna mil efter mil

ur isigt hölje befrias.

I nejder, som genljöd av urhästens tramp, är det öde och skövlat allt, och tornhöga vågor draga till kamp mot klippor av sprucken basalt.

Där i duniga redan bland juraträn Epyornis fordomdags kläcktes, nu ständar allena på bottenmorän Pitekantropos Erektus.

Nyss från horisont och till horisont han sprängt fram efter grottornas djur, och med väldiga hovar hans livmastodont slagit gnistor i veckad silur. Nu står han allena bland flyttblock och grus bland stenkols- och Devonkullar, och hans öga blinkar mot brandrött ljus, som på bergens spetsar rullar.

Här slutar det dikthäfte, som innehöll »Konsten att älska» och »Konsten att jaga» och som författarinnan själv utgav. Belsassar är drucken av vin och mätt. För den siste av Nebukadnessars ätt små fötter låt dansa kring salens fontän, som stenarna vätt.

Ty konungens själ vill sväva hän. Belsassar är vägd och befunnen för lätt.

På tinnarna brinna lågorna matt. över staden hänger en glödhet natt. Nu har konungen gästabud i sin sal. Hör sånger och skratt.

Hör klang av oboe och cymbal. — Belsassar! Din själ skall tagas i natt!-Del -Marduk har mördat sin son Ivoklys. Ren likvakans talgdankar flämta.

På den väg, som av vilda centaurer skys, sarkofagen jag sändes att hämta.

Av blödande fingrar skall svepningen sys, ty Bel-Marduk har mördat sin son Ivoklys.

Bel-Marduk sitter så stel som en bild, han har dräpt, han har räddat sin ära.

Giv mig rödaste vin till att supa mig vild, detta liv blev för tungt till att bära.

Kan det givas en gud, som är nådig och mild, när Bel-Marduk är hård som en stenhuggen bild? Vid lutans knäppar och odaliskers dans ambassadören till feta läppar

för sorbetglasets, glömsk av silkessnören. En hymn till nattens stjärna sjunger kören.

O, I eunucker,

som blomstergårdarne i Stambul ansen! Bak bärstolsluckor

en hög gesandt förs bort av ambulansen. Se, purpurfanan sänks på bambulansen. Sår fotad nöter jag tempeltrappan, urblekt och trasig är pilgrimskappan, unken av jordens fukt.

Si jag vill dansa på panterhuden, dansa inför den okände guden, rusig av rökelselukt.

Offerflamman irrar. Guden tomög stirrar mot en töcknig natt.

\$—46067\$ Jag vill ropa: Miserere, och vandra i gisslaretåg, ty med synder svarta och flere jag redan i vaggan låg.

All jordens skuld jag bär i mitt bröst. All jorden skall ropa med min röst: Miserere! Utav det droppande regnet min kåpa är bliven våt.

I fredliga klosterhägnet min brödkant aldrig jag åt.

På de våta vägarna måste jag gå, och blodig måste min rygg jag slå. Miserere!

Och valde man ock bland de sämste, som uppå jordenom gå, bland syndare den förnämste för visso jag vore ändå.

Jag måste risa till döds den man, som mot Gud Fader så synda kan.

Miserere] JL pelargångar, skumma och groteska, jag drack de gamla faraoners vin.

I halmtäckt hydda hos en from rabbin jag åt mitt påskalamm med örter beska. Vad Pytian på gjuten trefot svarte jag tydde för en frågvis demagog och spenabarn jag bringade Astarte, som grym och lysten på en guldbädd låg. Invid den vita elefantens snabel i Perahera jublande jag gick och bävande mig böjde för den blick, som sändes mig av Herren Bel i Babel. Jag tryckte mina läppar hårt mot Kaba och prisade Allah med böners ljud.

Men, visa mig i dag en större Gud, och jag drar ut likt drottningen av Saba. X Himmelen, i Himmelen på första radens fond, där sitta döda förstår och se på tout le monde.

De blicka ned på scenen i djup olympisk frid.

Det var allt mer gemytligt i deras egen tid. Gud i himlen har jag hädat och min nästa har jag smädat och bedragit på allt sätt och vis.

Det är försent att återvända

mina båtar äro brända,

jag har givit mig åt Satan till pris.

Och nu så är det bäst att skynda

med att göra ont och synda

den lilla korta tid, som jag har kvar.

Jag vill mörda, jag vill bränna,

tills jag plötsligt till Gehenna

efter Herrans stränga vilja nederfar.DEN FÖRLORADE SONEN

D är hemma ståndar tallen vid gården som lyser röd.

Hästarna gnägga i stallen och det doftar av nybakat bröd.

Jag vill gå, jag vill gå till min fader ty min själ är i ångest och nöd.

— Men! Min fader är borta och död.Jag sitter på spiselbänken i varmt och trevligt kök och mor min sysslar i skänken att bjuda på kaffe med gök.

Hon kommer trind och fryntlig och trugar på gammal sed.

— Men! Mitt sinne är utan fred.VÄRLDENS RELIGIONER

Pedagogisk dikt för den mognare ungdomen

så är rabbinen nyter, då i templets pelargång-han hör portens proselyter stämma upp en vallfartssång.

Roparen från minareten kallar museimän till bön:

»Bedjen, kämpen, då 1 veten paradiset blir er lön!»Nunnan sig i cellen späkar under blodigt gissel böjd likväl,
Brigham Young, du nekar ogift kvinna himlens fröjd.

Popen framför helgonnischen böjer fromsint sina knän medan virke till fetischen kaffern tar bland strandens trän.

Upp Madame Blavatsky stiger på sin talarstol i dag. Lyssnarkretsen stilla tiger vid dess tal om Karmas lag.

Medicinmannen vid stranden frambär offer för sin klan manar fram »Den store anden», aktad högt av indian.

Under Buddha ligga välden, länder under Con-fu-tse.

Parseern ber till rena elden, stjärnan dyrkas av kaldé.Laman läser Ramajana, läser sanskritpoesi, och han längtar till Nirvana där han allt får strunta i.Vi släpade sten i Sahara att bygga en hög pyramid.

Vi gingo i Bacchi skara i fornglädjens rusiga tid.

Sen stängde vi in oss bak murar och målade fönsterglas och synden och nådens skurar vi kände i säll extas.

Ej längre vi ville oss risa och droppa vax på vår arm vi sjöngo vår höga visa me'ns ännu vår håg var varm.Vi kämpade manligt och modigt med penna, pensel och svärd vårt kött och vårt sinne var frodigt och kring oss en lockande värld.

Sen dvaldes vi helst i salonger bland puder och sidenstass i bandrosor och robe-ronder, och vår tunga var sirlig och vass.

Sen vaknade romantiken, en fläkt ifrån flydda dar, då ryttarens horn över viken ett bud till stolts jungfrun bar.

Nu köpa vi järnvägsbiljetter, och på sociala problem vi tänka i sömnlösa nätter och drömma om egna hem.SONETT TILL EN HUND

o

Anyo sommarvind i bladen viner och grönt står gräset på en grav i parken. Ett år har Peggy vilat under marken begråten djupt av många maskuliner.

Hon var en dam i lantligt skön förvildning med mycken tapperhet och mindre bildning och älskad såsom få. Utanför porten stod smäktande allt mankön ifrån orten. Visst hade damen sina fantasier i alla vrår, bak alla draperier imaginära barn har Peggy hyst.

Nu vilar hon. Frid över hennes minne och frid skall härska i ett rastlöst sinne, där fordom underbara hugskott lyst.⁴—46067gJMLadame är mycket fin och mycket näpen och hennes blod är blått, så blått som möjligt. Madame förstår så bra båd' trist och löjligt och hon har ganska ofta gjort mig häpen.

Madames lever har jag fått övervara och många sköna ting har jag fått skåda. Ack om vi finge till Cythére fara Madame och jag, jag och Madame, vi båda. Så farom till Cythére, som evigt grönskar, vars lund för kärlekspar står evigt färdig. Förlåt Madame, att liten är min båt.

Förlåt, jag vet ju att jag fåvitskt önskar, och kanske min sonett är föga värdig en sådan fin och näpen Dame. Förlåt. En grå och stilla sjö med sankta stränder, med bruna vassar och med gula träen.

Från land hörs usla kråkors hesa skrån och i det stilla vattnet knurra änder.

Ack inom kort de skola draga hän till mera lyckliga och varma länder, mens här i köld och mörker allt sig vänder och vinden sliter sommarns lust-palai'n. Det bor förgängelse, evart man skrider.

I själåtåget all natur'n sig vrider.

En dum person går kring bland döda blad.

Den tänker på, att det var ljuvt i våras att av en lustig liten dame bedåras, så ljuvligt, att Personen än är glad. Det var en slump att vi fick träffas åter, vid Gud, en lycklig slump, fru markisinna. Ett hjärta, som var dött, har börjat brinna. En själ, som var förfrusen, lycklig gråter.

Jag kysser ivrigt dina smala händer och frågar — frågar om båd det och detta. Du ler en smul och ber mig att berätta, hur jag har sökt dig genom alla länder. Hur jag har sökt dig? Alla damer sköna, som jag har skådat, har jag adorerat, men ingen kom mig att förglömma dig.

Att tala om dem kan väl knappast löna. En enda dame mitt hjärta har regerat, men hon bedrog och övergav ju mig. jMLadame är död och ligger blek i sängen och ser så gruvligt trött och liten ut. Madame är död och skådespelet slut och scenen dold av dessa sängomhängen.

Jag såg ju henne aldrig sova sött, såg henne endast vaken le och tala.

Nu vet jag, att hon dolde det fatala

att hon var innerst gammal, hård och trött. Hon var en liten näpen, road flicka, som fick av livets alla drycker dricka, tills livet blev en kamp och ej en lek.

Hon blev så ensam, såg med ögon kalla och trodde ingen, och jag svek som alla ma belle dame, som nu är död och blek. En höstlig dropp från blad och grenar faller, det snyftar sakta mellan kors och vårdar.

Jag minns den dag vid klockeklangens daller, då du drog in att bo i dessa gårdar.

Jag är en fånge, kedjad bak ett galler, men fordom löpte jag som skogens mårdar, jag tänkte ej på morgonda'r och gårda'r, en mun jag kysste, blekröd som koraller. Jag kan ej tänka på all fröjd vi njöto, men lever jag, så är det för att minnas all glädje här på jorden du mig givit.

Men stunden kom, och dina ögon slöto sig, och du gick att aldrig mera finnas, och jag blev kvar att dra's med detta livet. Nu har baronen gått till sina fäder. Baronen var den siste utav ätten.

Nu står han lik i sal'n med gyllenläder, betraktad stelt utav familjporträtten.

För fönstren hänga tunga draperier och taffeltäckarn putsar vaxljusvekar, en typ från Rococo'ens Sans-Souci'er. Av gamla steg på bonat golv det ekar. Ack min baron! Vem kunde fordom skämta som du i sagn bland vänner och bland viner med cyniskt, gammaldags spirituellt behag.

Du slagrörd blev som gamla libertiner.

Se gula vaxljuslågor fladdrigt flämta ett spöklikt sken kring dina nobla drag. Här går man tyst, och tyst på dörr'n man gläntar. Därutanför står vinterns vita dimma.

I detta sjukrum, timma efter timma, den som mig kärast är på jorden, väntar.

Jag vet, i sal'n därute någon sitter,

han bidar också, blek och mörk och stillsam.

Jag känner dig, fastän din dräkt är villsam, men namnet ditt jag icke nämna gitter. Finns ingen nåd? O Gud, du som har makten,

O låt, låt den, som är mig kärast, leva och jag skall skänka allt vad du begär.

Hör, uret knäpper i densamma takten,

I vinterdimman finns det ingen reva.

På döden bidar den, som jag har kär. Översättning från Rupert Brook, »One Day».

I dag jag varit lycklig. För mitt sinn du hela dagen stod. Jag vävde in ditt skratt med ljusets dans på böljeskum. Med kärleks moln jag strödde luftens rum.

Jag sände dig med havets vita våg, bekrönt med drömmar, vilka knoppats fram ur vårt eländes gamla stoft och damm.

Med ny dåraktig lycka i min håg

med mörka minnen sorglöst lekte jag liksom ett barn i timmar med en grann och sällsam sten en solljus sommardag,

en sten, för vilken fordom städer brann och kärlek sveks och män begingo mord och furstar blevo till en handfull jord.

5—460679

63DET GLADA FÖLJET

översättning från Rupert Brook, »The Jolly Company».

Jag såg mot stjärnors muntra hop i avund under timmar sena och höjde upp till dem mitt rop: »O, vita stjärnor! Ni allena i verklig kärlek och i tro, i strålljus vänskap samman bo.»

Med fröjd och gamman syntes de i glatt kamratskap gå sin bana. Gud Fader själv må nådigt le åt skarans glam och aldrig ana, att var och en med sorg och tår allena i sin öken går. Men jag, jag älskade dem så, höll kär dem, som sin ljusa gång allen i ändlös rymd få gå förtvivalde. Ty natten lång som myggors tunna röst det lät, när stjärna efter stjärna grät. •J ag är besatt utav en enda känsla

och allting annat krymper och förtorkar.

Pegasen ville jag ju gärna grensla,

men — ve mig arma •— jag platt intet orkar.

Jag ville sjunga om den charm, som flödar från mannen, som förstår att bära kläder, som obekymrad går mot tusen dödar och sorgfri genom flärdens salar träder,

ty si, han vet, hur väl hans rock är skuren och att hans halsduk är en ögonlisa.

Men nej! Jag bliver stum som dumba djuren och faller ned för att i stumhet prisa. M on sieur de Brie monsieur de Brie monsieur Maurice de Brie han har genie och fantasie men saknar energie.

Han kunde skald och statsman bli om blott hans vilja ägde pli.

^MLonsieur Vernet monsieur Vernet monsieur Horace Vernet i sitt palais av sandelträ
för stormen bodde han i lä.

Men ack han glömde att apres kom en quart d'heure de Rabelais.M onsieur Bertol monsieur Bertol monsieur
Henri Bertol gav sitt parole att varje groll

var glömt fullständigt från hans håll. Men som han spelar städs en roll hans ord är mindre värt än noll.

M onsieur Eric monsieur Eric monsieur René Eric är städse chic till punkt och prick.

Och i en ganska sluten klick som pundvikt väger hans replique.EN KLAGOVISA ÖVER TYSKLAND
(En gourmand tillägnad)

En gång Kar också jag det landet gästade, där sehenswürdig är varenda plätt, det land, som Kaiserns ande
durchförpestade, där Denkmäler man överallt har rest att åminnas någonting, som en gång skett.

Dock vill jag aldrig glömma rosenstocken i Hildesheim och Domens små kapell, men Du, du minnes endast
bottenflocken utav en iskyld flaska Henkel trocken, som dracks en natt i Trulssons lyxhotell.

Du, som »The Gourmets guide to Europe» följde och hamnade vid Pfortes fyllda fat, vad bry väl dig de strida
regn, som sköljde Thuringerwald och utsiktsbergen höljde.

Ditt öga sökte endast utsökt mat.Dock känner jag en lust att fråga: »Månne du minns ett rimmat anslag i
Wachstein, und auch die dicken Herrn aus Hohe Sonne»? Ich weiss, sie hatten nie gefühlt die W^onne ein
solcher dicker Deutscher nicht zu sein.

Doch! Bringet mir die Raubenritter wieder, und Junker Georg bringet mir zuriick; und Goethes Gartenhaus und
Heines Lieder. Ja, ge mig blott de gröna jägartider, som jag har sett på tusen oljetryck.

Von Sonntagsleuten voll die Stadt ich sehe und jedes Gust'chen hat 'nen Grenadier.

Die Siegesgöttin winkt mir aus der Nähe.

Ich grolle nicht. Zum Patzenhof ich gehe und trinke dort ein Seidel dunkles Bier.God bless you, gamle
quaerulant, det är min själ en smul ej sant att du är förorättad.

God bless you, sir! Och tro du mig, all världen ler så hult mot dig!

Nu kan du vara lättad.

God bless you, sir! Och se dig kring på jordens underfulla ring som Noak förr i arken.

Se luften är av fåglar full och grönska spirar strax ur mull, när tjäljen gått ur marken.Och tusen millioner djur sin
vinterdvala krypa ur, de bygga bo och föda.

God bless! Är allt ej ganska gott? Har Gud ej skapat verkligt flott och gjort sig mycken möda?O jord, som stiger
tvagen ur glidande isars bad!

Han kommer, den stora dagen, om vilken siaren kvad.

över långa blånande åsar går ett skimmer som förebud.

Så täljen, I skriande måsar:

Det är solen, det är dagens gud.

Du, som ruvade skum och dunkel med natten som huvudgård, långt söderut står en karfunkel, rund, röd och
förundransvärd.

Du folk, som i grottor dig gömde,

I skumhet och gruvlig skräck,

han kommer, den guden du drömde. Dina bedjande armar sträck! Träd ut och skåda att världen är stor och härlig och vid!

Lång, mycket lång blir nu färden och full utav mödor och strid.

Träd ut och skåda ditt rike, ditt arv i besittning tag, och blive till gudars like de bävande trälar en dag! o hav med ödsliga salar och iskalla, gröna rum, där ingen hör eller talar och dagen är evigt skum.

En nattvind spelte på sin hesa giga och for kring skorstenspipor och kring däck, när uti djupet nedsjönk sakteliga en engelsk örlogsman, som blivit läck.

Nu stiger ett eldklot ur havet, nu flykta dimmor och natt, nu glömmom, vad mörkret begravet av smärta och hemlig skatt.

Nu dansar solen på ett golv av glitter, hon dansar på en rörlig mosaik.

Men djupt därunder, stel och dyster, sitter Lord Kitchener mellan bleka sjömanslik. AFTONSTÄMNING PÅ CEYLON

Det är ljus, det är ljus. Visst har solen gått ned, men det lyser, det lyser ändå.

Det är ljus på backig rödsandad led.

Det är ljus i var skrymsla och vrå.

Det är ljus och dunkel blandat ihop

till ett underligt skimrande sken, som krupit ned i varenda grop

och bakom varendaste sten,

som sitter på tebuskens glatta blad och bakom grevillians stam, som dröjer bak halmtäckta hyddornas rad och djungelklädd, bergig kam.

Det är tidens ur, som stannat ett slag och jorden ligger i rus.

Det är som på skapelsens första dag

då befallningen ljöd: »Varde ljus!» Nu tiger nattluften vårlig och klar, om gryningen varslar han redan, men allra överst på himmelen far en bleklad måne i nedan.

Si Gud haver skänkt oss sin signade vår och snön han töar i ljuset, fast allt, som tinade upp i går, i natt ligger åter fruset. Ack, vor' jag en älg eller vor' jag en lo, som löpte i villande skogen!

Men är jag en mänska, som mistat sin ro och lossat av rätta fogen.

Då blir det väl bäst att sätta sig ned och låtsa sig nöjder och glader och endast önska sig hjärtats fred som nådaskänk av Gud Fader.

Men hjärtats fred kan en aldrig få, om en inte vill redligen sträva.

O, gode Gud, låt hastligen gå den tid, jag haver att leva! Nu u våras det åter och påsken är när och luften så klar är vorden, nu vandra Vår Herre och Sancte Per ånyo omkring här på jorden.

En stund ha de lämnat himmelens hem, på smältande vägar de skrida.

Männ' vandringen går till Jerusalem och männ' de gå upp för att lida? Nu u spricker det knoppar ur svarta träd i korta och ljusa nätter, och lantmannen skådar den spirande säd, varmed han besått sina slätter.

Nu skiner solen stekande varm i små och stora städer,

det vimlar av mödrar med barnet på arm och snälla familjefäder.

Och älskande par gå vid varje vik, i lunder, på fält och gården, under tiden bärs somliga bort som lik och småbarn födas till världen. Skåda, skåda hur det våras. Snön har smultit, se och märk. Än en gång skall vi

bedåras av de gamla underverk.

Världen lyser, jorden grönskar, vindar gå med lätta fjät. Kanske får jag som jag önskar, förr än någon anar det.

Här i jordens gröna lunder stundom himlablomster gro, men för mig ske inga under, fast jag villig är att tro. Nu så dansa denna världens barn, dansa på flärdens tilja, men jag nystar på drömmarnas garn ensam bland ros och lilja.

Världens barn ha kutter och smek, de hovera sig och gilja, men jag leker min egen lek ensam bland ros och lilja. Aldrig såg jag min hjärtans kär mer än i mina drömmar.

Grön är klädningen, som hon bär, grön med rosende sömmar. Det lyser grönt och ångar från alla strån och blad, på våta och sandiga gångar ska en gå för att känna sig glad.

Vad det ändå finns mycket på jorden, som en inte har aning om, och nog minns en de gamla orden om den glädje, som aldrig kom.

O Gud! Vad det ändå är sorgeligt, att det aldrig blir något av att vårt leverne varder så borgerligt och vi mätta vår själ med drav.

%D u döende vårbleka dager jag ville min själ finge flykta med då från jordens elände du drager.

Mot ett vårljus som nyss i ändlöshet skalv våra händer vi sträckte veka.

Nu över oss spännes ett glassprött valv där stjärnorna glimma bleka. Ett safir-hav, blandat med karbunkel, svallar isbemängt vid polens dunkel, sjungande sin enahanda sång.

Och små barn med fjällig fiskstjärt plaska i dess vågor, sugande på flaska.

D eras kalla ro är evigt lång.

Sådan kyla, mia cara, blir vår säkra död och grav.

Låt oss fara, låt oss fara till ett varmt och lyckligt hav. Ett smaragd-hav, blandat med kristaller, reser sig i trots mot himlen, faller, tornar åter skyhögt upp sitt skum. Havsens vilda folk till dans sig para. Vrålände de vreda vindar fara genom rymdens ödsligt dunkla rum.

Cara mia, oh marchesa, detta hav är ej för oss, där de vilda vågor fräsa och de vreda vindar slåss.

Ett opal-hav, mängt med silvertyger, sakta snyftande och smeksamt smyger kring en övärld, leende och ljus.

Här är soligt, här är gott att stanna, stora fåglar, brokiga och granna, sjunga smäktande vid palmers sus.

Cara mia, lilla duva, stanna här hos mig och njut sälla, lyckliga och ljuva solskensdagar utan slut! Kom vägen till livet är rak eller krokot, det vete Herran allena, som styr.

Det, som om söndagen tycks mig så tukt, syns mig helt klokt, ren när måndagen gryr Ty si, att människohjärtat är brokot, det har jag lärt mig för var dag, som flyr. Ynkligt det slutar och sjaskigt och snöpligt, på vilka vägar jag än månne gå, ömsom jag löpte, och ömsom jag kröp likt snigeln, men målet svann undan ändå.

Ty si, att människohjärtat är skröpligt, det kan med visshet jag trösta uppå.

Sanning det bjuda så många på bricken, sanning så länge som dagen är lång.

Den, som på sanningen pekar med stickan, själv kan lätt falla på sanningens spång, men den, som en gång har smakt på den drickan, likar den ensamt bland dryckerna mång. En trädgård ännu höljd i nattlig fukt, vart rosenstånd bär svarta, frusna knoppar. Mot gångens sand hörs fall av tunga droppar, ack, tunga droppar, det är maskfrätt frukt. En farstubro, en namnplåt utav koppar, ett dörrvred med en vacker gammal bukt. Där inne, glömska utav skick och tukt, i hat och kärlek mötas tvenne kroppar.

Nu rodnar dimman, solen rinner opp, och dagen härskar åter över nejden.

De två därinne hava ändat fejden och sluta fred vid var sin kaffekopp.

En ensamjungfru träder ut på trappen för att med nattens fallfrukt fylla kappen. JL mörker står skogens väldiga mur men där bakom det lyser och flammar i toppen brinner varenda fur fast svarta stå skogens stammar.

Jag vet att sagans förtrollade land där bakom ligger och glänser.

Jag sträcker i längtan min bedjande hand att nå inom drömlandets gränser. Jag rädes för dimmor i dalen och månen suger mitt blod.

Ack, stode jag hemma på svalen nog finge jag åter mitt mod.

Men jag rädes för dalens dimmor.

De stiga så bleka ur mullen som vita andar de gå.

Fast månen icke är full än, han suger min lever ändå.

Ack, jag rädes för dalens dimmor. Ej Fahrenheit visar mot nittio mer, ty värmen har flyktat sin kosa, och upprymda skaror ej längre du ser gå klädda i ljus cellulosa.

I cibet och sjubbskinn din stofthydda hölj och fönstren besmeta med lister]

Tag plats vid ditt fyrfat i skinnklädd fåtölj, förträfflige bildningsfilister!

Du Shakespeare ju kan, är med Goethe bekant, har läst Solidar och Rig-Veda, du känner till botten lord Byron och Kant, Oscar Wilde och Freiherr von Ompteda.

Vad bryr dig den snöstorm, som yr kring din knut, och att världen är liten och lumpen?

Bland skinnfolianter, med ryggen i kut du sitter där nöjd och förkrumpen.

7—460679

95Fyrti spö på fotens sula åt en var, som är förstockad, fariséisk eller krass.

Innerst i de ledas kula

skall han därpå varda fockad

till en halmbädd, hård och vass.

Alla dem, som mig fördöma, alla dem, som mig belacka, Jehovah, dem nederslå!

Må din vredes eld du tömma över varje självgod bracka, som ej kan och vill förstå

Herre, jag är själv en bracka och jag tronar själv på minnen som en gammal farisé.

Jag är ock ibland de flacka och jag dömer mänskors sinnen, fast jag botten ej kan se. N u har, till sist, jag blivit så sur och l'essen, så att jag tror jag inte orkar mera, åt Hälsingland flög mina små intressen, som en gång hade sig en primavera.

En jurydomstol är mig hela världen, att »gå på hovbal» vill den mig förmena, och döma från mig mina slott och gården och mina jaktrevir och mina renar.

Vid Gud, jag ville bo på minareter.

Men si, mitt rum befins bland jordens svaga och du har sagt, att världens härligheter vinnas blott av dem, som kunna oket draga.

Man unnar mig ej guldet i Alaska, och nekar mig att höga hästar grensla.

Si, jag är blott en bottenlös tom-taska. »Jag orkar inte» är min enda känsla. Att leva pauvre blir till sist för djävligt, och ingen lindring skänka heta tårar, när livet lider obarmhärtigt sävligt framåt i ännu bortåt femti vårar.

Men dö jag vill ej. Har jag fått den chansen att leva här ett liv på denna jorden, så skall jag mans stå i och ha balansen, så länge som ,det än finns mat på borden.

Och du, som satte dig i domarstolen och mina låts-domäner dömde från mig, dig hänger jag liksom en glytt i kjolen och tigger om en enda smekning från dig. Drager dädan all jordens didakter! Jag är trött på ert pjoskiga pjunk. Genom gråa och ljudlösa trakter går i afton min klumpiga lunk.

Om du någonsin var i Sahara, så gå vi ej ditåt igen.

Det givs njutningar mer bizarra i lyckliga Arabien! Du är bliven en liten homunkel och du suger din vattenpipströk.

Genom nätternas nunande dunkel vill jag leda ditt puckliga ök.

Se den ensliga stjärnan, som brinner, må den vara oss ledfynd och bloss,

Att ej rymderns farande djinner må ha någon makt över oss.

I öknarna vilddjuren brumma sin gamla och hemska ballad.

Låt oss dröja i kryddgårdar skumma vid de tusende pelarnes stad.

Här bland drömmar och lågmälda sånger vill i örat jag viska dig: Minns,

vad jag viskat dig tusende gånger, att allenast en verklighet finns. Det bodde en förste i Urvädersgränd, en förste av Guds nåde.

Han hade en nabo i Vintappargränd, som var illa känd.

Det var åttamördarn Tim Tåde. Det levde en förste i stor misär vid stadens svartaste gata.

Han hade en underlig umgängessfär,

en svartkonstnär

och en gammal värdshusragata.

Var afton spelte den försten knack med dessa obscura personer.

Han lyssnade stum till deras snack.

Det var ju pack

och han hade setat på troner.

Men tiden blev försten lång och tung förutan vän eller like.

Vad skall den göra, som varit kung,

när han var ung,

men som mistat sitt konungarike? Hos oss i Södra dryckesgränd det bodde en sällsam herre.

Vi trodde han var oss av Gudi sänd.

Nu är han bränd

och hos oss är det sju resor värre. Han botade sjuka, Kan Kelade sår, de lama de löpte som hjortar.

Han var vår herde och vi hans får,

och i hans spår

ljöd hell utur alla portar.

Men överheten var honom vred.

»Ej folkets hugnad vi tåle.»

De kastade honom i häktelse ned, de framburo ved, de brände honom å båle.

Hos oss i Södra dryckesgränd det bodde en sällsam herre.

Vi trodde han var oss av Gudi sänd. Nu är han bränd

och hos oss är det sju resor värre. Detta släkte är ont och skall förgås med svärd. Se en pöbel såg jag ragla förgrämd och undernörd. Jag såg mängel och kiv på marknadsplatsen.

Men de rika såg jag pösa i lusta och flärd i de präktiga marmorpalatsen.

Jag såg vagnarna rulla på en solig esplanad och små tidningspojkar ropa för sina extrablada om en illgärning, som en bov förövat.

Men två sorgklädda änglar såg jag vandra i den stad,

som med styggelse har Herren Gud bedrövat. -Ljångt bort ifrån stadens hank och stör där sjunger en utvald sumprunkarkör i en fallfärdig tobakslada.

Dit hava de flyktat från grändernas kamp från dagens tröstlösa gråvåderstramp att en stund vara hjärtligt glada.

Där hava de tillrett ett kostligt mål där doftar en kryddad och ångande bål av rom och brännvin och mumma.

Nu fatta de falnade händer i ring. Urspårade gubbar nu virvla omkring i takt till en rännande trumma.

Deras själar är nötta. Och ögats brand har släckts av livets strypande hand. Deras ryggar är krökta och skeva.

Nu hava de unnats en stund av lek, en afton med ångande vin och stek — av ett liv som de bakvänt lärt leva. Tillägnade alla dem, oom äro fång na i vantro, förtvivlan och andra ovåra oynder och laoter:

.Aldrig skall den breda hopen kunna höra ångestropen från en ensam mänskösjal.

Därför är min röst som dumbens, ensam mellan ungarlsrummens väggar tiger jag ihjäl. Ty verkligheten blev för tung att draga för den som städs förblev en övermaga.

Visst är min ande mycket pauvre men jag är lycklig när jag sover.

Vad önskar jag mer än att äta och sova. Vi skulle jag börja ett »vita nuova».

För mig har livet ändå något värde.

Jag går och samlar lump på Lagårdsgärde. Visst har jag blivit gammal och ganska ömkligt kväst men mänskor har jag älskat och böcker har jag läst i min ungdom.

Jag som är kulmen utav fyra släkter har fått att dras med många själsaffekter. Gud, som gjort den fagra jord, giv smulorna från livets bord till alla de förknytta!

En dag, en lycklig dag dem giv av detta snabba jordeliv, och gör dem som förbytta! Och låt dem skåda solens sken och snön, som är på gran och en, och mänskor, som är nätta, och låt dem bjudas i ett hus, där det är varmt och julgransljus, och låt dem bliva mättal

8—4606/<}

1 1 1 Gud Fader ger i himlen fest och främst är Jesu moder.

Dit är bjuden med som gäst varje from och goder.

Gyllne frukter bjuds i skåkn och vin på alla borden. — Jesus sitter på ett moln och blickar ned på jorden. jMlin nattlampas veke rykte i tran och jag vred mig fridlös och vaken, jag var som en öknens pelikan och en ensam fågel på taken.

Jag bad om en jordisk fröjd till att få samt att Gud ville ge mig en lisa med att alla de fåvitska nederslå, de där trodde sig själva visa. Jag bad till Gud och lyssnade rädd till den rinnande timglassanden, då en leende ängel invid min bädd stod plötsligt och lyfte handen.

»Du ber minsann roliga böner du, men du haver behagat Herran.

Statt upp från ditt läger, ty si ännu i natt skall du färdas fjärran.»

På sin skuldra han tog mig och med ett brus sina väldiga vingar han spände och så flög vi allt högre i månens ljus, men sen har jag glömt vad som hände.

Men jag minns, när jag låg på mitt läger igen och tyckte att Gud var så nära, att jag bad om lust till att träla och sen om väldiga bördor att bära. Jag ville ge min hjärtans lille broder en ädelsten, en kostbar krysolit.

Jag ville ge den bästa av klenoder.

Jag ville ge — • —

Gud må mitt vittne bliva,

att jag har intet, intet till att giva,

men för min broders sällhet vill jag be.

Se, jag vill klä mig i en pilgrims kappa

och gå en pilgrims ändlöst långa väg,

och jag skall krypa uppför templets trappa,

och jag skall still

vid altarstenen ligga,

och utan återvändo skall jag tigga,

tills Herren säger: Ske dig som du vill! Min panna skall jag hårt mot marken trycka och säga: Herre Gud och Jehovah, som håller i din hand all fröjd och lycka, dig vill jag be:

Jag har en liten broder,

din skattegömmas yppersta klenoder

av namnlös salighet åt honom ge!

Ja honom giv den fröjd varåt man hissar, då man förnimmer den en kort minut, men giv den så dess fågring aldrig vissnar. Jag beder dig:

O skänk förutan like!

Men Herre, då han kommer i sitt rike, o giv, att han ej helt förglömmar mig. Den Arlequin som dansade på Pulcinellans grav, hans kläder voro fransade, hans händer sällan ansade, han dansade och dansade, till dess de mera sansade en penning honom gav. Ur en serie Teckningar, som konstnärinnan kallade * Fångna andar *. Du vida jord i fager klädebonad, den du med varje årtidsskifte byter, snart är min sista sång till dig förtonad. Du lärde mig att allting, allting flyter.

Och alle I, vars händer förr jag tryckte, och Eder, som jag gav mitt hjärtas bästa, bort ären I av skilda väder ryckte.

Vad vet en mänska likväl om sin nästa?

Har hitintills jag levat på chimärer och sovit oskuldsfullt på sockervatten, så vill jag kasta mina barnaläror, som Nikodemus står jag upp om natten.

Si, jag har märkt att alla vägar kröka, dem förr vi vandrade så barnsligt glade. Jag vill stå upp och honom vill jag söka, som »Eli lama schabaktani» sade. Ack, saliga, saliga äro de, som andligen äro arma.

Herren Christ vill dem själv sin rikedom ge och nådigen sig förbarma, ty äro de fulla av vank och brist, så äro de korade av Herren Christ att dela himmelens glädje. Så vill jag lämna allt som jag har, ty är det av ringa värde.

O tag mig, Herre, i ditt förvar och led mina jordiska färde!

Visst är väl jorden mycket grön och all dess fåring mycket skön, men jag vet ju, att ett är nödvändigt. MITT
TEMPEL

Träd in på mitt tempels förgård bland månglarnas växelbord, där är vimmel och sol och löje ej tankar där växlas,
men ord.

Träd gärna in i mitt heliga se an mina skådebröd, jag vill tända mitt rökofferaltare i en dämpad och doftande
glöd.

Men. Bak förlåten till det fördolda, där jag gömmer vad jag har bäst, där är arken med lagens tavlor, mina
minnen från livets fest.

Där Gud understundom sänker sig ned i en molnstods skick — skall aldrig ett dödligt öga få kasta en spejande
blick. J orden är full utav synder och skam, full utav smuts och elände.

Till ett försoningens offerlamm Gud oss sin enfödde sände, sände till jorden oss fjärran ifrån. Stackars Guds son,
stackars Guds enfödde, blödande son. Mänskornas hjärtan är hårda och små, mänskornas sinnen är kalla, kunna
och vilja ej heller förstå.

Vart dina blickar må falla, möter du lögn och dumhet och hån, stackars Guds son,
stackars Guds enfödde, blödande son.

Kom, Guds son, och hjälp oss ändå! Hjälp oss, ty du är den ende!

Säg, vart skulle vi annars gå, gå med vårt bittra elände?

Kärlek, som övervann hat och hån, bär du, Guds son.

Hjälp oss, Guds milde och blödande son!

9—460679

I 27j Mlin själ är fridlös, mitt sinne sjukt av en hemlig och syndig längtan.

Blir Gud Faders stenhjärta aldrig så mjukt att han lyssnar i nåd till min trängtan?

Jag har inte kraft att begära, jag äger ej rätt till att få.

För din sons, Herren Jesu Christi skull giv mig, ack giv mig ändå!

9t—460679

129 Du milde Jesu, som står så skön

och blek på din Faders sida,

bed för mig, bed att han hör min bön,

du, som ömmar för alla som lidal

Jag har inte kraft att begära,

jag äger ej rätt till att få.

Bed för mig, bed hos din Fader, bed att jag får ändå!

O Christe. När du på jorden gick bland oss, som i skuggor vandra, säg, om du ville, vad inte du fick?

Bar du lust och kval som vi andra? Jag har inte kraft att begära, jag äger ej rätt till att få.

Du milde och nådige Christe, kan du, säg, kan du förstå? J a g bad till Herren under nattens vaka:

»Giv mig ett kall, ty jag är redobogen,

och har jag en gång satt min hand till plogen

så vill jag aldrig mera se tillbaka!»

o o

*

I bullrande staden var mig väl.

I varje gathörn jag mötte en själ, som kämpat en kamp med livet.

Att det rann det rödaste hjärteblod, att en låga det brann i var själ, det stod i frostiga anleten skrivet.

o *

o

J ag har bott i ditt skimrande månskensslott, vid bergkristallfönstret med dig har jag stått och skådat all världen i blänkande blått.

Men ibland vid det vackra min själ blev led. Då gick jag i köket till drängarna ned att skämta och glamma på drängars sed. V em kan längre hålla vakt emot allt som stormar. Låt oss hålla husandakt, medan världen gormar.

Världen har en farlig makt, den vill slå ihjäl en. Låt oss hålla husandakt, ty det lugnar själen.

Än är jag från världen fri, ack, men huru länge. Käre Herre, statt mig bi mot dess fiskafänge.

Än är jag ej köttens träl, fast jag förnummit lustan. Herre Jesu, hjälp min själ och för kampen rusta'n.

Mänskofruktan hyser jag. Hjälp mig, käre Herre! Hjälp mig både natt och dag, att det ej blir värre!

Är jag till förtvivlan bragt, är jag trött till döden, låt oss hålla husandakt, ty det lindrar nöden. MUNKARET

Advent, Advent!

En dörr, som står på glänt

till allt, som i ett jordeliv av längtan mig har bränt.

Nu är det jul.

En brinnande och gul

och sällsam stjärna står på vakt vid gudabarnets

skjul.

O fastelag!

Min ande är så svag,

och efter hetvägg trängtar den varenda fettisdag.

O Påsk atid!

Vad luften kännes blid,

nu uppstår allt, som fjättrat låg i dödens boja ned. O Pingstafest!

Du, som är störst och bäst.

Gud Fader, Son och Helgeand på jorden är vår gäst.

*.Advent, advent I En dörr som står på glänt till allt som i ett jordeliv av längtan mig har bränt.

Advent, advent I En stjärna Gud har tänt, som furste och som hjälpare sin son Han oss har sänt.

Fragment, fragment I Nu må det vara hänt, att med mitt ävlande och liv vart ingenting bevänt. JN atten står grå utanför mitt fönster

och bak fjärran fuktiga skogar rasslar ett tåg.

Vad det är gräsligt trist att leva.

Alla vänner jag hade ha glömt mig.

Jag orkade kanske inte att hålla dem kvar. Vad det är gräsligt trist att leva!

Ingen mening finns i mitt fattiga, förspillda liv, som rinner bort — nej, ingen mening.

Vad det är gräsligt trist att leva! Ar jag intill döden trött, ganska trött, mycket trött,
sjuk och trött och ledsen.

Lång var vägen, som jag nött, ingen liten vän jag mött.

Jag är trött, ganska trött,

sjuk och trött och ledsen. Säg, var hålls min lille vän, rare vän, ende vän
i den vida världen?

Hjärtat har jag hårt i bänn. Kommer, kommer du igen, lille vän, rare vän
i den vida världen?

Kom och hjälp mig för Guds skull,

för min skull,

för din skull,

du, som ensam kan det!

Världen är av sorger full, allt som glimmar är ej gull.

För Guds skull, för min skull,

hjälp mig, du som kan det! Ar det du, är det du, allra käraste barn, som har kommit till sist ändå. Om du kunde
begripa, vad jag längtat, men det kan du visst aldrig förstå. Tänk, att du skulle komma till sist det vågade jag väl
knappast tro, fast det var då min enda beständiga dröm, som aldrig kom till ro.

Kom och sätt dig hos mig, lilla barn. Får jag krama dig sakta ett slag? Jag vill känna, att du är mig nära, jag vill
höra dina andetag. Tänk, vad allting konstigt och krångligt med ens blivit lätt att förstå. Hjärtans allra käraste lilla
barn, så väl, att du kom ändå. Tag mig. — Håll mig. • — Smek mig sakta. Famna mig varligt en liten stund.

Gråt ett grand — för så trista fakta.

Se mig med ömhet sova en blund.

Gå ej från mig. — Du vill ju stanna, stanna tills själv jag måste gå.

Lägg din älskade hand på min panna.

Än en liten stund är vi två.

o o

o

I natt skall jag dö. — Det flämtar en låga. Det sitter en vän och håller min hand.

I natt skall jag dö. — Vem, vem skall jag fråga, vart jag skall resa — till vilket land?

I natt skall jag dö. — Och hur skall jag våga?

o o

o

I morgon finns det en ömkansvärd och bittert hjälplös stackars kropp, som bäres ut på sin sista färd att slukas av jorden opp.

MljMay we be happy and rejoice on this green earth, oh my son!

But tired and smiling we leave our toys when it's over, and life is done.

Digitaliserad av Projekt Runeberg och publicerad på <http://runeberg.org/lhdikter/>.

Konverterad till .pdf, .epub, .mobi och .txt av Arkivkopia och publicerad på <https://arkivkopia.se/sak/runeberg-lhdikter>.

Filen skapad 2018-12-17 10:45:54.983223